



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 1155/2015  
04.02.2016. године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ж., због кривичног дела навођење малолетног лица на присуствовање полним радњама из члана 185а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж., адвоката Н.Ж., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 186/15 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1024/15 од 05.11.2015. године, у седници већа одржаној 04.02.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж., адвоката Н.Ж., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 186/15 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1024/15 од 05.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К 186/15 од 11.09.2015. године окривљени С.Ж. је оглашен кривим да је извршио кривично дело навођење малолетног лица на присуствовање полним радњама из члана 185а став 2. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, а уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује има се одредити да остатак казне издржи у затвору. Окривљени С.Ж. је обавезан да на име судског паушала плати износ од 8.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 66.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудне наплате. Оштећена – дете А.С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак. Према окривљеном С.Ж. је на основу члана 89а ст. 1. и 2. КЗ изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном – дететом А.С. у трајању од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1024/15 од 05.11.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.Ж., а пресуда Основног суда у Бору К 186/15 од 11.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног С.Ж., адвокат Н.Ж., у смислу члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 185а. став 2. КЗ или да побијане пресуде укине у целости и предмет врати на поновно одлучивање пред другим већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају евентуално може радити о извршеном кривичном делу „вербалне или реалне“ увреде, којим наводима бранилац окривљеног, по оцени овог суда, указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како изрека побијане првостепене пресуде, која је у свему потврђена побијаном другостепеном пресудом, садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела навођење малолетног лица на присуствовање полним радњама из члана 185а став 2. у вези става 1. КЗ, то су, по оцени овог суда, неосновани наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о кривичном делу увреда.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да дело за које се окривљени гони није кривично дело, те да су у том смислу побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. У вези са истакнутом повредом бранилац окривљеног наводи да током поступка није доказан умишљај окривљеног који би обухватио свест окривљеног да полну радњу врши према детету, те да првостепени суд у том смислу није ценио одбрану окривљеног из које произилази да је у критично време имао свест да полну радњу врши према лицу старом 18 или више година, што је поткрепљено чињеницом да окривљени пре критичног догађаја уопште није лично познавао оштећену и није могао да зна колико година је имала оштећена, при чему суд није утврдио ни на који начин је окривљени критичном приликом навео оштећену на присуствовање полним радњама. Бранилац сматра да како у конкретном случају нема ниједног доказа који указује да је окривљени имао свест и да је хтео извршење дела према детету, то су нижестепени судови требало да примене институт *in dubio pro reo* и

да закључе да умишљај окривљеног није био да полне радње чини пред дететом већ пред одраслом пунолетном особом.

Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног иако формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини даје сопствену оцену изведених доказа током поступка из које изводи чињеничне закључке другачије од оних утврђених у правноснажним пресудама, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник  
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија  
Јанко Лазаревић,с.р.**